

alunecat în păcate trupești să fugă de prietenia și vorbirea cu persoanele cu care a păcătuit [...] să le izgonești departe de la casa ta. Și măcar de ți-ar fi rudă sau prieten bun, adu-ți aminte de cuvintele Domnului care zice: „*De te smintește pe tine ochiul tău cel drept, scoate-l pe el, și-l leapădă de la tine; că mai de folos îți este să pierzi unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să se arunce în gheenă*” (Matei 5, 25). Să nu crezi niciodată că poți petrece împreună cu persoanele acelea ce te vatămă (te fac să săvârșești păcate), rămânând nevătămat. Gândul acesta este înșelător deoarece este scris: „*să nu crezi pe vrăjmașul tău în veac*” (Iis. Sir. 12, 12) [...] De aceea zice și Sfântul Apostol Pavel: „*Fugiți de desfrânare*” (I Tesaloniceni 4, 3). Este un lucru foarte înțelept ca omul să se teamă de primejdia păcatului, după cum ne învață *Sfânta Scriptură*: „*Cel ce se teme de primejdie nu va cădea într-însa*” (Iis. Sir. 3, 25).

A treia păzire este deasa spovedanie. Precum berzele nu se mai întorc acolo unde li se strică cuibul, așa și diavolii fug de cei ce se spovedesc des. Deasa mărturisire slăbește puterea demonilor.

...cele cinci foloase ale deseii spovedanii:

a) Primul folos este că, precum pomii care se smulg des și se răresc, nu pot să prindă rădăcină adâncă în pământ, așa și obiceiurile cele rele și deprinderile păcătoase, prin mărturisire deasă, nu pot prinde rădăcini adânci în inima celui ce se spovedește;

b) Cine se spovedește des ține minte ușor greșelile făcute de la ultima spovedanie;

c) Cel ce se mărturisește des, chiar dacă i s-ar întâmpla să cadă într-un păcat de moarte, îndată aleargă și se mărturisește și intră în Harul lui Dumnezeu, căci nu suferă să aibă pe conștiință greutatea păcatului;

d) Al patrulea folos: pe unul ca acesta, îl află moartea curățit și în Harul lui Dumnezeu și având mare nădejde de mântuire;

e) Unul ca acesta se oprește și se înfrânează de la păcate, aducându-și aminte că după puține zile se va mărturisi din nou și va primi canon de la duhovnic [...]

A patra păzire este cugetarea la înfricoșata Judecată de Apoi și la cuvintele ce le va spune Mântuitorul Iisus Hristos celor păcătoși: „*Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui*” (Matei 25, 21).

A cincea păzire este aducerea aminte de răutatea păcatului care ne desparte de Dumnezeu și de fericirea dreptilor din Rai, precum și aducerea aminte de veșnicele chinuri ale iadului, care nu vor avea sfârșit.

Dumnezeului nostru slavă, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Acest pliant a fost întocmit la Biserica ortodoxă „Sfântul Apostol Toma” din Iași, folosindu-se texte din broșura părintelui Cleopa „*Îndreptar de spovedanie*”, Editura „Mănăstirea Sihăstria”. Dacă doriți pliantul în format electronic, vă rugăm să accesați site-ul: www.bisericanastereadomnului.ro, să trimiteți un e-mail la adresa: pr.dandamaschin@yahoo.com sau la adresa: invataturi.ortodoxe@yahoo.com

DESPRE SPOVEDANIE

Învățăături ortodoxe

„... mărturisirea este o înfățișare [...] prin grai, a faptelor rele, ca și a vorbelor și a gândurilor”. (Sfântul Nicodim Aghioritul)

Una dintre marile datorii duhovnicești ale creștinilor, este spovedania păcatelor. Înaintea lui Dumnezeu, toți suntem păcătoși, unii mai mult, alții mai puțin. *Dumnezeiasca Scriptură* zice: „*Toți multe greșim*” (Fac. 8, 21; Iov 15, 14); „*Iar de vom zice că păcat nu avem, pe noi înșine ne înșelăm și adevărul nu este cu noi, iar dacă ne vom mărturisi păcatele noastre, credincios și drept este Dumnezeu, ca să ne ierte nouă păcatele și să ne curățească de toată întinăciunea și nedreptatea*” (I In. 1, 8-9). Sfântul Simeon al Tesalonicului ne arată că toți oamenii au datoria de a-și mărturisi păcatele: arhierii, preoți, călugări și mireni (toți credincioșii). Iată ce condiții trebuie să îndeplinească Sfânta Spovedanie:

a) **Spovedania trebuie să se facă înaintea duhovnicului;**

b) **Spovedania trebuie să fie completă,** adică să cuprindă toate păcatele făcute din copilărie*; sau de la ultima spovedanie, să

* Cine dorește să se spovedească trebuie să se cerceteze pe sine, cu multe zile înainte, cu cea mai mare atenție, exactitate și nepărtinire, să țină minte sau să-și scrie păcatele și să le mărturisească, pentru a fi iertate, pe toate.

nu ascundă nimic din cele făcute;

c) **Spovedania trebuie făcută de bună-voie** după mărturia Sfântului Duh: „*și din voia mea mă voi mărturisi Lui*” (Psalm);

d) **Spovedania trebuie făcută cu umilință**, căci „*inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi*” (Psalmul 50, vs. 18);

e) **La Spovedanie se cuvine să te învinovățești numai pe tine, să nu dai vina pe nimeni**, nici chiar pe diavoli, nici pe oameni, nici pe altă zidire a lui Dumnezeu, spunând că din cauza acestora ai făcut păcatul, ci pe noi să ne învinuim și să zicem că numai noi suntem pricină a păcatelor noastre și nimeni altul. Despre aceasta Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „*Dacă vrei să învinovățești, învinovățește-te pe tine*”, iar la *Pilde* (în *Biblie*) găsim că: „*Drept este cel ce se învinovățește pe sine*”. Sfântul Ioan Scărarul zice: „*Spune și nu te rușina: a mea este umflătura, părinte, a mea este rana, dintru a mea lenevie s-a făcut, iar nu dintr-a altuia. Nimeni nu este vinovat de aceasta, nici om, nici duh, nici trup, nici alt-cineva, fără numai lenevirea mea*”.

f) **Spovedania se cuvine să fie dreap-**

„*Dacă vei mărturisi toate păcatele tale, și vei ascunde - de rușine - numai un singur păcat, află că nu numai păcatele pe care le-ai mărturisit rămân neiertate, dar îți mai adaugi [...] și un alt mare păcat, al pângăririi celor sfinte, pentru această tăinuire*”.

(Sfântul Nicodim Aghioritul)

tă, adică să spui adevărul, cum ai făcut toate păcatele, însă feței (persoanei) aceleia cu care ai greșit să nu-i spui numele. Spune toate păcatele adevărat, aducându-ți aminte că Dumnezeu iubește adevărul, după mărturia *Scripturii* care zice: „*Este rușine care aduce păcat și este rușine care aduce slavă și Har*” (Iis. Sir. 4,23). Rușinea aceasta pe care o vom suferi la spovedanie te scutește pe tine de rușinea aceea pe care o vom suferi cu toții la ziua cea înfricoșată a Judecății lui Dumnezeu, după cum zice Sfântul Ioan Scărarul: „*Căci nu este posibil fără de rușine a scăpa de rușine*”;

g) **Spovedania să fie hotărâtoare**, adică să luăm înaintea duhovnicului o mare hotărâre de a nu mai păcătui, ajutându-ne nouă dumnezeiescul Har, și să voim mai bine să murim de mii de ori decât să păcătuim de acum înainte cu voința noastră. De aceea zic Sfinții Părinți ai Bisericii că: „*cel ce nu ia această hotărâre este cu un picior la duhovnic și cu altul la păcat; se mărturisește cu gura, iar cu inima cugetă să facă păcatul din nou, asemănându-se câinelui care se întoarce la vărsătura sa*”. **Acesta numai din obișnuință se mărturisește**, fiindcă vine Nașterea Domnului sau Paștile sau pentru că se primejduiește de moarte. Citim în „*Pateric*” că un mare sihastru vedea sufletele pogorându-se la iad, cum se pogoară fulgii de zăpadă în vremea iernii, și aceasta pentru că nu se mărturiseau cu adevărat și cu hotărârea de a nu mai păcătui.

Pentru aceasta zice Sf. Vasile cel Mare: „*Nu se folosește de mărturisire nici se mărturisește cel ce zice la spovedanie numai că a greșit, însă rămâne iarăși în păcat și nu-l urăște. Fiindcă nu cel ce a zis: «am greșit», apoi petrece în păcat, se mărturisește ci acela care, după cum zice psalmul: «a aflat păcatul și l-a urât» (Ps. 35)*”

...cinci sunt păzirile de păcat după mărturisire, spre a nu cădea omul în păcate:

Întâia păzire este aducerea aminte de moarte și a nu uita de păcatele tale. Așa făcea împăratul David. După ce Dumnezeu îi iertase păcatele, el își aducea aminte de dânsule totdeauna, după cum zice: „*Că păcatul meu înaintea mea este pururea*” (Ps. 50). Aducerea aminte de moarte ne ajută foarte mult să nu păcătuim, după mărturia *Sfintei Scripturi*: „*În tot ce faci adu-ți aminte de sfârșitul tău și nu vei păcătui niciodată*” (Iis. Sir. 7, 38). Cel ce pururea își aduce aminte de păcatele sale să nu-și închipuie în minte fețele acelea cu care a făcut păcatul, că acest lucru este periculos pentru cel ce este încă stăpânit de patimi. Sf. Ioan Scărarul arată același lucru: „*Pentru păcatele cele trupești și urâte, să nu-și aducă aminte cineva de chipul cu care le-a lucrat, iar de celelalte păcate pururea să-și aducă aminte, ziua și noaptea*”.

A doua păzire după spovedanie este fuga de pricinile păcatului. De aceea și zice un filozof: „*Aceleași pricini duc totdeauna la aceleași lucruri*”. Mai ales cel ce a